

ΙΩ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

'Ο ἄρραβὼν

ΙΩ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

Εἴσοδος μονῆς Μεγ. Σπηλαίου

τεσσάρων περιωθεισῶν (4). Ἐκ τῶν περιωθεισῶν εἰκόνων τῷ 1888 εἶδμεν δύο ἐν τῇ ἐν Κερκύρᾳ μονῇ τῆς ἁγίας Εὐφροσύνης καὶ εἰς το ἐκκλησιδίου Βλαχέραινα ἐπὶ τῆς λίμνης Χαλικιοπούλου πρὸ τοῦ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Ποντικονῆσι, εἶδμεν καὶ ἑτέρας δύο εἰκόνας, τὴν μὲν παριστάνουσαν τὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καλοῦντος ἀπὸ τοῦ τάφου τὴν θυγατέρα του Εἰρήνην, τὴν δὲ τὴν ἄπιστον γυναῖκα. Ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τούτῳ ὑπῆρχεν ἑτέρα εἰκὼν τοῦ θαύματος τοῦ ὄψεως, ἀλλ' ὁ καιρὸς τὴν εἶχε καταστρέψῃ εἰς τρόπον ὥστε μόνις ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου, ἡ χεὶρ καὶ ὀλίγον τοῦ σώματος διατηροῦντο. Ἡ μοναχὴ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν μακαρίτην ἁγιογράφον Μαρίνον Τζιριγώτην, ὅστις ἐκόλλησεν ἐπὶ σανίδος τὸ περιωθέν, ἐπιδιώρωσε τὰ ὑπόλοιπα καὶ κατεῖχεν αὐτὴν εἰς τὸ κελλί της. Ἡ ἀπώλεια τῶν εἰκόνων τούτων εἶνε βεβαίως μεγίστη ἀπώλεια διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἐλληνικῆς τέχνης. Ἄν οἱ κατὰ καιροὺς ἰδιοκτῆται τῆς ἐκκλησίας ἐγνώριζον τὴν σημασίαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης τῶν εἰκόνων, θὰ ἐφρόντιζον περὶ συντηρήσεως αὐτῶν καὶ θὰ ἐκάλουν ξένον καλλιτέχνην διὰ τὴν διάσωσιν. Ἄλλως τε, ἀφοῦ αἱ εἰκόνες ἐξωβελίσθησαν τῆς θέσεώς των, ἔπρεπε νὰ ἀφῇ-ρουν αὐτάς μετὰ προσοχῆς διαφυλάττοντες τὰς περιωθείσας, χωρὶς νὰ τὰς ἀφήσουν νὰ περιπλα-νηθῶσιν ἀπὸ ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησίαν.

[Ἀκολουθεῖ]

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

F. LISZT *)

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Παγανίνι οὐδεὶς ἐκτε-λεστής εἶχε προξενήσῃ εἰς τοὺς Ἰταλοὺς τοιαύ-την βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ἐν Βερολίνῳ οἱ φοιτηταὶ ἀποξευγνύουσι τοὺς ἵππους καὶ ἀξιοῦσι νὰ σύρω-σιν αὐτοὶ τὴν ἄμαξαν. Ἐν Πέστη οἱ Οὐγγροι τῷ προσφέρωσι τιμητικὴν σπάθην. Ἐν Βερολίνῳ πάλιν ἐνθουσιῶδεις νεάνιδες ἀμφισβητοῦσι τὰς τρίχας τοῦ προσκεφαλαίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε καθίσῃ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Κυριολεκτικῶς ὁ Λίστ ἐθάδισεν ἐπὶ ἀνθέων καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον. Πολλάκις κατὰ τὰς περιοδείας του συνέβαινε νὰ εὕρῃ εἰς σταθμὸν οἰονδήποτε νεάνιδας λευχειμονούσας, κρατούσας εἰς τὰς χεῖρας μεγίστας ἀνθοδέσμας καὶ ἀναμε-νούσας τὸν καλλιτέχνην ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ πρὸ κλειδοκυμβάλου προπαρεσκευασμένου ἤδη καὶ καταστολίστου ὑπ' ἀνθέων. Καθ' ὅλον τὸν δρόμον ἠνθοβόλουν αὐτόν. Κόμησά τις Πολω-νὶς τὸν ἐδέχετο τακτικῶς ἐντὸς αἰθούσης ἀντὶ τάπητος ἐχούσης παχὺ στρώμα πετάλων ῥόδων, θέλουσα νὰ συμβολίσῃ οὕτω τὸν ἄνευ ἀκανθῶν ἔρωτά της καὶ τὴν ἄπειρον πρὸς τὴν τέχνην του λατρείαν της. Ἄλλῃ κόμησσα, Γαλλίς, τὴν ὁποίαν ἐθαύμαζε πολὺ ὁ καλλιτέχνης καὶ ἥτις ἐπὶ μα-κρὸν χρόνον τὸν ἠγάπησεν ἐνθέρμως, ἔλεγεν ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ της ὅτι «τινὲς ἡμέραι μόνον ἀγά-πης ἐκ μέρους τοῦ Λίστ ἦτο ἀρκετὴ εὐδαιμονία διὰ μίαν ὁλόκληρον ζωὴν».

*) Τέλος.

(1) Ὅρα τὸ περὶ Παναγιώτου Δοξαρά ἄρθρον ἐν τῇ Οἰκιακῇ Ἀνθοδέσμῃ, περιοδικὸν Κερκύρας τοῦ 1875 Ἀριθ. 1.